

[Arne Melchior]

det altså var dem der startede. Derfor må sagen desværre have sit forløb på den måde, som det nu sker. Vi deler da absolut det håb, at der vil kunne komme en våbenhvile, som vil give argentinerne lejlighed til en ublodig tilbagetrækning. Vi ved, at der skal tabes ansigter og måske politiske hoveder ved samme lejlighed. Vi kan jo aldrig ærgre os over, hvis det nuværende argentinske styre skulle falde derved. Men hvem ved, hvad der kommer i stedet.

På lidt længere sigt forestiller jeg mig da muligheden af, at de nuværende fjender England og Argentina kan finde en sameksistens, så de måske endda kan samle på disse øer i et eller andet fælles arrangement med en partner, en tredje makker på holdet. Vi har før set arge fjender og arvefjender gå hen og sameksistere og samarbejde, og på bare lidt længere sigt har jeg da håb om, at dette må kunne finde sted.

Om Mellemøsten sagde udenrigsministeren, at det i sig selv var betydningsfuldt, at Israel den 25. april 1982 bragte freden og normaliseringen et vigtigt skridt videre ved at rømme den sidste del af Sinai. Ja, det er bestemt ikke noget understatement, udenrigsministeren her gør sig skyldig i. Jeg mener fortsat, at Israel ikke har fået tilstrækkelig med kredit for den handling, der blev udført her, idet jeg fortsat leder efter og efterlyser en parallel til denne begivenhed, hvor et land for fredens skyld – og den er sandelig meget værd, ingen tvivl om det – har trukket sig tilbage fra strategisk, økonomisk, geografisk vigtige territorier i sådan et stort omfang og med sådan en indeholdt risiko, som det her er sket fra Israels side.

Jeg ser frem til, når Danmark får formandskabet i EF i andet halvår af 1982, at man dér vil have en rolle at spille. Det er jo ingen ubekendt, allermindst udenrigsministeren, at han og statsministeren, men også mange andre danske borgere og Danmark som sådan nyder en betydelig og fortjent prestige i Israel, og at ord sagt herfra og sagt med nænsomhed gør indtryk i Israel og selvfølgelig kan give et forstærket indtryk, når det sker som formand. Jeg håber, at man vil benytte denne situation med nænsomhed.

Når udenrigsministeren kritiserer den israelske bosættelsespolitik, vil jeg bare erindre om, at tilbagetrækningen på Sinai også var et stykke bosættelsespolitik, nemlig afvikling af

bosættelser, ja, hele byer, som under meget store ofre og indsats var blevet opbygget kort forinden, og som altså er totalt trukket, ikke bare trukket tilbage, men nedlagt og afgivet. Det hører også med til bosættelsespolitikken.

Hr. Lasse Budtz sagde noget om sikre grænser for Israel. Man plejer i EF-sammenhæng at tale om internationalt garanterede grænser for Israel. Jeg efterlyser: hvem er det, der garanterer, og hvor er sikkerheden henne? Måske var det en idé til udenrigsministeren at operere med muligheden for, at Israel fik en ordning med NATO, som medlem af NATO eller en associeringsordning med NATO, således at der i stedet for smukke ord uden dækning, uden sikkerhed og uden garantiindhold ville kunne skabes et reelt indhold bag denne pæne tale om sikkerhed. Jeg tror, udenrigsministeren i forbindelse med den russiske u-båd, der besøgte vort broderland Sverige for et halvt års tid eller mere siden, sagde noget om – da der var tale om atomvåbenfri zone i Norden – at efter denne begivenhed vil det ikke mere være interessant med garantier, der skal faste holdpunkter til. Jeg håber, udenrigsministeren vil udvide dette meget forståelige og rimelige syn på garantiers værdi til også at gælde, når det drejer sig om sikre garantier i Mellemøstens område.

Må jeg bare i al hast sige, før jeg slutter af med Afghanistan, at Israel ikke bare ikke – som hr. Lasse Budtz var inde på – er hele den mellemøstlige krise, men at konflikten mellem Israel og nogle af dets naboer i dag nok er en mindre del af den samlede krise i og omkring Mellemøsten og krisen, kan vi godt sige, mellem kristendom og jødedom på den ene side og islam på den anden side, en krise, som selvfølgelig også bør bemestres, men som det nok vil tage nogle generationers tid at bemestre. Vi må se den som en realitet, som en vigtig og vanskelig trussel.

Med hensyn til Afghanistan vil jeg gerne komplimentere udenrigsministeren for de udtryk, han brugte om sovjetisering. Udenrigsministeren sluttede dette afsnit med at sige, at et folks kamp for frihed ikke må gå i glemmebogen. Der ligger næsten i de ord en påmindelse om, at det faktisk er det, der er ved at ske. Det er jo ved at gå i glemmebogen, og vi kan dårlig nok hidse os op over det mere.